

dinge, som statsministeren og andre ministre er fremkommet med om begivenhedsforløbet, herunder også statsministerens besvarelse af denne forespørgsel.

Der er efter min opfattelse ikke noget grundlag for at betvivle rigtigheden af den beslutning, Regeringens Sikkerhedsudvalg traf den 10. oktober om, at prisoverrækkelsen ikke kunne ske som planlagt, men at der måtte forberedes et andet arrangement. Beslutningen blev taget efter indstilling fra politiet, som fandt, at det planlagte arrangement ikke kunne gennemføres sikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Sikkerhedsvurderingen byggede på, at der lå et konkret trusselsniveau, som var højere end det trusselsniveau, der følger af fatwaen i sig selv. I denne vurdering indgik naturligvis også det lange forvarsel; arrangementet var jo som bekendt offentligt bekendtgjort 7 uger før den planlagte afvikling i dag – en situation og et varsel, der ville give terrorister og attentatmænd alt for gode muligheder for grundigt at forberede en aktion.

Jeg er enig med statsministeren i, at en ansvarlig regering naturligvis ikke kan sidde en sådan trusselsvurdering overhørig, og de folketingsmedlemmer og andre, som mener, at regeringen trods risikovurderingen og indstillingen fra politiet skulle have gennemført arrangementet i dag som planlagt, har jo i virkeligheden et ganske gratis standpunkt. De kan påstå, og de kan insinuere hvad som helst, for de ved, at regeringen ikke kan afsløre de konkrete forhold, der har indgået i risikovurderingen, bortset fra det lange varsel.

Jeg er også enig med statsministeren i: Sikke et ramaskrig, der ville have været, og ikke bare et ramaskrig, der ville have været en skandale uden lige, hvis man havde gennemført arrangementet på trods af sikkerhedsvurderingen og det var gået galt. Så ville man have set hr. Anders Fogh Rasmussen, hr. Uffe Ellemann-Jensen, hr. Hans Engell og andre i denne sal, som – og med rette – ville have spurgt: Var I ikke advaret? Jo, det var vi, men vi valgte at se bort fra advarslen.

Jeg forstår godt, at statsministeren omkring sikkerhedsvurderingen har håndteret det, som han har; der var ikke andre muligheder.

Med hensyn til udførelsen vil jeg til gengæld gerne sige, at her mener jeg der mildest talt har været tale om en udførelse, der har været mangelfuld, og som har været utilfredsstillende; det synes jeg ikke der er nogen grund til at lægge

skjul på. Næsten alt, hvad der kunne gå galt, gik galt. Og lad mig pege på nogle væsentlige fejl:

For det første at det tog 21 dage, før Salman Rushdie blev orienteret om beslutningen. En beslutning af denne karakter burde der naturligvis være orienteret om meget hurtigt. Salman Rushdie fik tilsyneladende alene at vide, at arrangementet var aflyst, uden at det blev præciseret, at man fra dansk side i forståelse med Rushdie, i samarbejde med Rushdie ønskede et alternativt arrangement gennemført på et andet tidspunkt.

For det andet burde forberedelsen af dette alternative arrangement være sat i gang straks under acceptable former for Salman Rushdie, ligesom vi så det i går.

For det tredje vil jeg godt sige, at formen for meddelelsen til Salman Rushdie ved at lade de engelske myndigheder gøre Rushdie bekendt med en pressemeddelelse efter min mening ikke alene var utilstrækkelig, den var også upassende. Meddelelsen burde naturligvis være sket ved en direkte kontakt på højt niveau, således at Salman Rushdie kunne blive grundigt orienteret om baggrunden for beslutningen og om regeringens ønske om et alternativt arrangement.

Endelig vil jeg som det fjerde pege på, at pressemeddelelsens henvisning til den aktuelle politimæssige situation i Danmark var forkert. Det var ikke et resourcespørgsmål, der var afgørende for beslutningen om at ændre arrangementet den 10. oktober.

Vi har med tilfredshed noteret os statsministerens stærke beklagelse af begivenhedsforløbet og også statsministerens uforbeholdne undskyldning til Salman Rushdie og offentligheden. Vi har også med tilfredshed noteret os, at statsministeren har iværksat en gennemgang af procedurer for sager af denne art, således at et så ulykkeligt begivenhedsforløb ikke gentager sig.

Der er næppe tvivl om, at forløbet udløste mange reaktioner, også uden for landets grænser, fra vrede til forundring, og hos mange nok en usikkerhed om Danmarks holdning til fatwaen og den danske regerings Iranpolitik i det hele taget.

Jeg håber, at den vellykkede gennemførelse af arrangementet i går i sig selv i høj grad kan bidrage til at fjerne denne usikkerhed, men jeg skal alligevel opfordre statsministeren til så hurtigt som muligt på en passende måde at forsikre vore samarbejdspartnere om Danmarks uforandrede og usvækkede fordømmelse af det iranske terrorregimes trusler mod Salman Rushdie, ytringsfriheden og vores suverænitet.